

JOHANNEKSEN EVANKELIUMI

(jatkoa)

Pekka Ervastian esitelmä 24.1.1926

Johanneksen evankeliumi, niinkuin edellä mainitsimme, eroaa toisista, synoptisista evankeliumeista siinä, että se puhuu Jeesuksesta Kristuksesta toiselta kannalta; niinkuin sanoimme, hänen korkeamman Minänsä kannalta, ei siis Jeesus Natsarealaisen kannalta, vaan Kristuksen kannalta. Tämähän merkitsee, että Johanneksen evankeliumia täytyy oppia erikoisesti lukemaan, ymmärtämään. Sitä ei voi lukea historiallisena kirjana, niinkuin synoptisia evankeliumeja, sitä täytyy lukea sekä asiantuntemuksella, kokemuksen kannalta että myös sisäisellä intuitionilla. Mutta koska sitä tietysti pitkin kristillistä aikaamme on luettu myös historiallisena kirjana ja esitetty siitä todistuksia Jeesuksen jumaluudesta, niin meidän täytyy ottaa huomioon tällainenkin lukutapa, kun tahdomme tunkeutua Johanneksen evankeliumin henkeen ja ymmärtää sen sanoja ja kertomuksia.

Johanneksen evankeliumissa toinen luku heti alkaa kertomuksella Jeesuksen ihmetöistä. Ihmetöitä ei tee tavallinen ihminen ja tämä itsessään osoittaa, että asioita katsotaan vähän korkeammalta kannalta. Mutta kun tätä evankeliumia on luettu historiallisesti, niin nämä ihmetyöt ovat lukijoiden mielestä todistaneet Jeesuksen jumaluudesta. Tämä toinen luku kertoo Kaanan häistä, ja niissä Jeesus suoritti ensimmäisen ihmetyönsä Johanneksen evankeliumin mukaan, kun hän muutti veden viiniksi. Tästä tapauksesta eivät toiset evankeliumit kerro, mutta sitä on pidetty siitä huolimatta historiallisena tapahtumana kristittyjen piireissä. Ja jos kysymme kristityltä uskovaiselta, niin hän vastaa, että Jeesus todella teki sen ihmetyön.

Näin ollen meidän on hyvä ottaa puheeksi koko kysymys ihmetöistä. Meidän ei pidä pysähtyä vain tähän ensimmäiseen, joka monessa suhteessa on vaillinainen kertomus: heti kun lukee

tämän kertomuksen, näkee, että se kerrassaan katkelmallinen. Mutta meidän pitää ajatella sitä tosiseikkaa, että Jeesuksesta kerrotaan paljon muita ihmeitä. Siksi meidän on kysyttävä aivan periaatteellisesti, miten on ihmetöiden laita.

Kun kävin koulua, silloin vielä selitettiin, että nämä Jeesuksen suorittamat ihmetyöt olivat ihmetöitä, jotka rikkoivat luonnonlakeja, mutta se ei ollut mahdotonta sentähden, että Jeesus oli Jumala, ja Jumala voi rikkoa omat asettamansa lait. Jumala on maailman luonut, hän voi myös muuttaa sitä oman mielensä mukaan. Näin selitettiin meille, ja luulen, että se on sangen yleinen käsitys kristityssä maailmassa. Jumala voi tehdä ihmetöitä, Hän voi tehdä tyhjäksi omat luonnonlakinsa.

Silloin on myös luonnollista, kun näin ajatellaan, että ajattelevat ihmiset sanovat, niinkuin kaikki ajattelijat ja materialistit aina sanovat: mutta minkätähden Jumala sitten on asettanut jonkinlaisia lakeja, minkätähden on olemassa luonnonlakeja, jos niitä voi rikkoa?

Kun me tutkimme luontoa, silloin me huomaamme, kuinka kaikki on lakisiteistä, ja me emme tulisi ollenkaan toimeen, jos meidän pitäisi epäillä, että tämän päivän perästä ei seuraakaan yö. Jos meidän aina pitäisi elää epätietoisuudessa, silloin emme jaksaisi olla olemassa. Koko meidän olemassaolomme perustuu siihen, että maailma on lakisiteinen, että päivää seuraa yö, talveä kesä jne. Ja jos Jumala kerran on luonut lakisiteisen maailman, sanovat epäilijät, eikö Hänen viisautensa ole siinä tullut ilmi, minkätähden Hän yht'äkkiä tekisi itsensä huonoksi, tyhmäksi? Jos Hän yhtäkkiä päättäisi tehdä jonkin asian tyhjäksi, silloin Hän osoittaisi, että Hän nyt on tyhmempi kuin luodessaan, tai ankarasti tuomitseisi itsensä luoja.

Näin ajattelevat materialistit. Ja minä muistan, kuinka valtava oli tuo käsitys luonnon lakisiteisyydestä, kun aivan nuorena ymmärsin, että mitään ihmetöitä ei voi tapahtua siitä yksinkertaisesta syystä, että ne olisivat epäsiiveellisiä, rikollisia, Jumalan tahdon vastaisia. Mutta kun sitten nuoruudessaani satuin

näkemään sellaisia ilmiöitä, jotka olivat ihmeitä – nykyaikanaan on paljon suurempi tilaisuus semmoisten ilmiöiden näkemiseen – niin kysyin itseltäni: miten tämä on selitettävissä?

Siihen kysymykseen tuli täydellinen selitys toisesta ajatuksesta, josta teosofinen liike on alusta saakka huomauttanut, nim. että on olemassa luonnonlakeja, -voimia, joita emme vielä tunne. Ei ole ollenkaan kysymys, että mikään Jumala voisi rikkoa omia lakejaan, vaan että on olemassa semmoisia lakeja, joita emme tunne, semmoisia voimia, joita kuitenkin me ja muut voimme oppia käyttämään. Kun nämä voimat pannaan liikkeeseen, ne voivat saada aikaan ilmiöitä, jotka näyttävät yliluonnollisilta.

Kun tämän ymmärsin, silloin tietysti muuttui samalla kuva Jeesuksen ihmetöistä; ne eivät olleet ihmetöitä missään ihme-merkityksessä, vaan ne osoittivat, että Jeesuksella oli tietoja tuntemattomista luonnonlaeista, ja että hän osasi käyttää salaperäisiä voimia. Ihmeitä ei ole olemassa, mutta on olemassa ihmisiä, jotka osaavat käyttää salaperäisiä, salatuja voimia, käyttää hyväkseen tuntemattomia luonnonlakeja.

Jos meidän ajallamme ottaisimme ihmisen esim. Ranskan vallankumouksen ajoilta, niin hän kauheasti ihmettelisi kaikkea eikä uskoisi silmiään, kun hän näkisi telefonin, raitiotien, junan, langattoman lennättimen y.m. Hän sanoisi: „tämä on mahdotonta, tämä ei voi olla totta!“ Ja kuitenkin me olemme siihen kaikkeen tottuneet, sillä nyt on keksitty semmoisia luonnonlakeja, joita ei 200 vuotta sitten tunnettu, ja niitä käyttämällä osaamme tehdä ihmeitä.

Mutta luonnonlait eivät rajoitu tähän näkyväiseen maailmaan; on olemassa henkimaailma, ja se voi vaikuttaa tähän näkyväiseen maailmaan ja sieltä päin voi tulla voimanpurkauksia, jotka näyttäytyvät ihmeiltä tässä näkyväisessä maailmassa. Tämä ei ole outoa meidän käsityskannaltamme. Ne, jotka ovat nähneet yliaistillisia asioita, tietävät, että ne ovat luonnollisia, mitään yliluonnollisia ei ole.

Tämä on se tärkeä näkökanta, mikä pitää nykyajan totuudenetsijällä olla; siinä suhteessa hänen täytyy olla ehdottomalla kannalla. Ja kun hän tältä kannalta lähestyy Jeesuksen ihmetöitä, niin hän koettaa ottaa selvää, ovatko ne ihmetyöt tapahtuneet niin, kuin on kerrottu. Ja silloin kyllä evankeliumin kertomukset tulevat erittäin kiintoisiksi, opettavaisiksi, kun niitä mietiskelemme, kun koetamme asettua siihen aikaan, kun koetamme kuvitella, kuinka kaikki asiat olivat silloin. Silloin voimme ymmärtää uudella tavalla n.s. ihmeitä ja löytää niistä sängen mielenkiintoisia asioita.

Ensimmäinen kysymys silloin, kun luemme Jeesuksesta, että hän suoritti jonkun ihmetyön, on: mikähän oli hänen vaikuttimensa, motiivinsa? Me ymmärrämme näitä ilmiöitä ajatellessamme, että jos joku ihminen suorittaa niitä, täytyy hänellä olla motivi, eihän hän saata ihmisenä menetellä järjettömästi, ilman syytä. Sentähden kuulemme heti kristityiltä, että Jeesus tahtoi sillä osoittaa olevansa Jumalan Poika. Hyvä, se on yksi syy. Mutta kun ajattelemme vähän tarkemmin näitä ihmetöitä, niin voimme huomata, että saattaa olla erilaisia motiiveja.

Me voimme jakaa motivit kolmeen luokkaan: vaikuttimet tuommoisten voimatekojen suorittamiseen ovat joko taiteellista, tieteellistä tai ihmisystävällistä laatua. Tietysti kaikessa voi olla takana ihmisystävällisyys. Minkälainen ihme, voimateko, on lähtenyt taiteellisesta motivista? Semmoinen, jonka ihminen suorittaa sentähden, ettei hän osaa muuta tehdä. Se on hänen omaa elämäänsä, se on hänelle luontoa, hän on semmoinen ihminen, jolla on erilaisia voimia; hän on kuin lapsi, hän tekee ihmeitä vaan sentähden, että hän itse on ihme. Jos tutkimme taiteilijan sielunelämää, niin aina tulemme siihen, että taiteilijalla ei ole mitään motivia, ei mitään itsetietoista, järkevää tai muunlaista motivia, jos hän on todellinen taiteilija. Hän luo, kirjoittaa, maalaa j.n.e. sentähden, että se on hänellä sisäinen pakoitus, se on hänellä omaa itseään, hän toteuttaa itseään, hän

realisoi omaa henkeään ja sieluaan, kun hän luo taideteoksen. Siihen voi sekaantua muita asioita nykyajan ihmisissä, mutta jokainen tosi taiteilija tietää tämän sielussaan: hänellä ei ole muuta syytä, kuin rakkaus kauneuteen, välttämättömyys luoda jotain. Sitä minä nimitän taiteelliseksi motiviksi. Jos voimaihminen suorittaa voimatöitä, niin se tapahtuu taiteellisesta motivista silloin, kun hänellä ei ole mitään erityistä motivia.

Näin voimme ajatella tapahtuneen, kun luemme legendoja Jeesuksen lapsuudesta. Kerrotaan, että kun lapset kerran muovailivat savesta lintuja, niin Jeesus puhalsi elämää niihin, niin että linnut lensivät. Se oli taiteellista iloa. Tämä on tietysti legenda, ei meidän tarvitse ajatella, että niin olisi todella tapahtunut, vaikka emme tahdo kieltää legendoilta kaikkea historiallista arvoa. Kuten mad. Blavatsky sanoo, että niissä on useinkin enemmän historiallista arvoa kuin historiallisissa tiedoissa.

Samoin voimme nykyaikana ajatella mediumia. Hän tuntee pakoitusta antautua henkimaailman tuntemattomien voimien käytettäväksi, hän lainaa oman ruumiinsa, persoonallisen käyttövälineensä vainajien käytettäväksi, niinkuin hän uskoo. Hän voi sillä tavalla olla suureksi iloksi ja hyödyksi toisille ihmisille, mutta hänellä ei ole ollut semmoista motivia, että hän tahtoisi olla toisten iloksi, mediumistisuus vain on hänessä ollut. Sitä voimme jonkun verran verrata taiteelliseen motiiviin.

Sitten on toinen motivi ihmetekojen suorittamiseen, semmoinen, jota sanoisin tieteelliseksi. Ja mikä on sen sisältö? Sen sisältö on, että ihminen, jolla on kykyjä, tahtoo todistaa toisille, ympäristölleen jotain, siis toisin sanoen, että henkimaailma on olemassa, että salaperäisiä voimia on olemassa tai että hänellä itsellään on salaperäisiä voimia. Jos kysymme jotain esimerkkiä siitä, niin voimme sanoa, että meidän ajallamme oli mad. Blavatsky semmoinen itsetietoinen maagikko, joka oli pakoittanut itsensä pois kaikesta itsetiedottomasta mediumistisuudesta ja ottanut ne kyvyt omiin käsiinsä, niin että

hän saattoi päättää, koska käyttää niitä, koska ei. Ja hänen motiivinsa oli aivan tieteellinen siinä merkityksessä, että hän tahtoi todistaa toisille ihmisille, niille, joille hän suoritti ilmiöitä, että on olemassa ihmisessä salaperäisiä kykyjä, että on olemassa henkimaailma. Tämä motiivi oli tieteellinen, ja silloin luonnollisesti voi tuommoinen ihminen suorittaa ilmiöitä, joiden arvo sinään ei tarvitse olla merkillisen suuri.

Sanokaamme esimerkkinä: kerran mad. Blavatsky oli erään seuran mukana metsässä ja silloin puuttui yksi teekuppi, sillä eräs herra oli tullut sinne lisää. Silloin juolahti jonkun päähän tuuma ja hän sanoi: „mutta mad. Blavatsky, tehkää ihme ja hommatkaa yksi teekuppi lisää!“ He olivat kaikki mr. Sinnett'in vieraina, eikä ollut olemassakaan muita samanlaisia teekuppeja, kuin mitä mukana oli. Mad. Blavatsky suostui, ja sitten hän vähän keskitti huomionsa ja sanoi: „no niin, menkää hakemaan tuo teekuppi; tuossa on puu, sen juurien alla se on.“ Se vieras herra ja kaikki muut läksivät sen puun luo ja rupesivat kaivamaan maata, ja niin syvällä mullassa, että heidän täytyi katkaista puun juuria, löydettiin aivan samanlainen teekuppi ja -vati kuin mitä heillä oli mukana. Tämä oli tietysti erittäin hämmästyttävä asia, ja sekä se vieras herra että monet muut ilmoittivat tulevansa Teosofisen seuran jäseniksi.

Tämä teko tapahtui silloin tieteellisestä motiivista. Nyt perästä päin, kun arvostelemme tällaisia asioita, sanovat monet: eikö nyt kehittynyt ihminen, jota vielä mestarit auttoivat, voinut saada aikaan parempia asioita, kun piti laittaa teekuppi? Niin tietysti ihmiset perästäpäin sanovat, mutta kun otamme asian siltä kannalta, että se oli tieteellisestä motiivista suoritettu teko, niinkuin kaikki mad. Blavatskyn ihmeteot olivat, niin ymmärrämme, ettei ole arvosteltava miltään moraliselta kannalta itse ihmetyötä; se oli suorittanut moraalisen tehtävänsä, kun oli vakuuttanut joillekin ihmisille, että on olemassa enemmän asioita maan ja taivaan välillä kuin mistä meidän filosofimme ovat aavistaneet. Ja mad. Blavatsky antoi itsensä alttiiksi

jälkimaailman pilkalle, hän tahtoi todistaa, että on olemassa salaperäisiä voimia ja luonnonlakeja. Sillä tavalla hän suoritti elämäntehtävänsä. Ja sentähden meidän täytyy oppia häntä suuresti kunnioittamaan tämän takia eikä arvostella niiden ilmiöiden laatua: ne on otettava tieteellisinä todistuskappaleina.

Me voimme kysyä: tekikö Jeesus Kristus ihmetyönsä tämänlaisesta motivista? – Sitä me ehkä emme saata kieltää. Jos hän suoritti voimatekoja, niin miksei hänellä ollut tieteellistä motivia? Vaikka ei ollutkaan silloin semmoista tieteellistä maailmaa kuin meillä nyt, ei yliopistoa, ei mitään tieteellistä koulua, oli kuitenkin ajattelevia ihmisiä, miksei siis semmoinen olento, jolla oli hallussaan tuntemattomia luonnonvoimia, tahtonut opettaa ja kasvattaa ihmisiä sillä, että hän näytti semmoista, mitä eivät muut osanneet. Ja kun on kysymyksessä sellainen olento, kuin Jeesus Kristus, voimme ymmärtää, että sekin motiivi, josta kirkko puhuu, on paikallaan, kun hieman sitä muutamme. Voimme sanoa, että Jeesuksella Kristuksella oli se motiivi, että hän tahtoi herättää ihmisissä uskoa itseensä. Mad. Blavatsky ei tahtonut sitä tehdä, sillä hän aina viittasi mestareihin ja nimitti itseään halvaksi opetuslapseksi. Mutta Jeesus Kristus, joka on enemmän kuin mestari, joka Jeesuksena Kristuksena on yhtynyt hengessään Kristukseen, siihen mystiseen Vapahtajaan, joka on meissä kaikissa ja jonka pitäisi herätä meissä jokaisessa, hänhän täydellä syyllä voi tahtoa, että ihmiset uskoisivat Häneen, sillä hän ei puhunut itsestään, Jeesus Natsarealaisesta, vaan Kristuksesta, siitä Vapahtajasta, joka on jokaisessa. Sentähden on niin luonnollista, että hän sanoi: „uskokaa minuun, sillä kun te uskotte minuun ja teette, mitä minä käsken, silloin te pelastutte, saavutatte valon, tulette Isän yhteyteen.“ Kun ymmärrämme tämän, silloin voimme ymmärtää, että kirkon opissa, että Jeesus tahtoi todistaa olevansa Jumalan Poika, on tämä perustana.

Mutta sitten on vielä olemassa kolmas motiivi voimateoille, ja se on semmoinen, jota nimitän ihmisystävälliseksi. Ihminen, jolla on suurempia voimia, kuin toisilla, hän rakastaa ihmisiä ja

hän voi käyttää niitä voimia rakkaudesta, siis auttaakseen toisia ihmisiä. Ja meidän ei tarvitse muistaa muuta, kuin että Jeesuksen useimmat ihmetyöt, voimateot, olivat toisten auttamista ja parantamista. Jotta ymmärtäisimme, että hänen motiivinsa useimmissa tapauksissa oli juuri rakkaus ja avunanto, hän siunasi ihmisiä: „te olette minun veljiäni; nouskaa ylös kaikesta ruumiillisesta vaivasta, syntykää uudestaan! Nyt, kun olen teidän luonanne, on teillä erikoinen tilaisuus nousta hengessänne ylöspäin. Unohtakaa maailman pimeys!“ Kaikissa evan- geliumeissa kerrotaan, että hän paransi sairaita ja teki hyvää.

Kun sitten siirrymme erikoisesti ajattelemaan tätä ensimmäistä ihmetyötä Kaanan häissä, jolloin Jeesus muutti veden viiniksi, selviää asia parhaiten, jos tutkimme sitä motiivien kannalta. Jos se oli historiallinen tapahtuma, silloin kysymme: mikä oli Jeesuksen vaikutin, jos hän suoritti semmoisen ihmetyön? Sellainen ihmetyö ei tietysti mikään mahdollisuus ole; voimme hyvin käsittää teoreettisesti, että jos tässä on lasi vettä täynnä, niin semmoinen ihminen, joka osaa molekyylien värähtelyitä muuttaa tahdollaan, osaa ne muuttaa viiniksi myös, kun hänellä on tietoa siitä, minkälaisessa suhteessa atomit ovat viinissä toisiinsa, minkälaisessa taas vedessä, sillä ei ole muuta kuin yhtä ainetta. Kaikki voidaan muuttaa alkuperäiseen muotoon. Tuommainen muutos on vain saatava aikaan, niin ihme tapahtuu.

Mikä oli siis Jeesuksen motiivi, jos hän semmoisen työn suoritti? Oliko se ihmisystävällinen?

Ajatelkaamme vähän tuota tapausta Kaanan häissä. Jeesuksen äiti tulee Jeesuksen luo ja sanoo: „hääät ovat, eikä ole viiniä.“ Jeesus torjuu ensin: „vaimo mitä minulla on sinun kanssasi tekemistä, ei minun aikani vielä ole tullut.“ Mutta Jeesuksen äiti ei välitä siitä, vaan sanoo palvelijoille: „tehkää, mitä hän käskää.“ Tämä on hyvin huonosti kerrottu, jos sillä on tarkoitettu historiallista tapahtumaa, ei Jeesus eikä Maria esiinny selvässä eikä aivan kauniissa valossa.

Mikä siis oli Jeesuksen motiivi, saattoiko se olla ihmisystävällinen? Mitä ihmisystävällisyyttä siinä olisi ollut, jos joissain häissä, joissa ihmiset huonosta viinistä olivat jo päissään, käyttämällä jumalallisia voimia Jeesus olisi muuttanut veden viiniksi, jotta nuo päissään olevat häävieraat vielä olisivat saaneet juoda? Ja sitten kertomus jatkuu: hovimestari sanoi: „kuinka niin hyvä viini tulee viimeiseksi? Aina pitäisi antaa ensin hyvää, kyllä ne sitten juovat mitä tahansa, kun ovat päissään.“ Tämä on siksi karkea ja raaka tapaus, ettei Jeesuksella saata olla tuommoista ihmisystävällistä motivia: noille raukoille täytyy saada hyvääkin viiniä. Jeesus olisi tullut aivan naurettavaksi, jos hän niin olisi tehnyt. Mutta oliko hänellä tieteellistä motivia? Jeesus sanoi: „minun aikani ei ole vielä tullut.“ – mutta äiti ajatteli, että se oli tullut, ja hän asetti Jeesuksen semmoiseen asemaan, että hänen oli pakko tehdä jotakin. Jos hänen motiivinsa siis oli tieteellinen, ei tilaisuus ollut oikein hyvin valittu. Kelle hän olisi näyttänyt sitä ihmetyötä? Opetuslapset, jotka olivat mukana, uskoivat jo häneen. Siis, jos hänellä tieteellinen motiivi oli, täytyi hänen ajatella hovimestaria, palvelijoita ja vieraita, jotka olivat päissään. Näin ollen me huomaamme, että tällainen tieteellinen motiivi raukeaa tyhjiin. Oliko se taiteellinen motiivi? Se myös on suljettu ulos tässä tapauksessa.

Silloin meidän täytyy kysyä: jos tämä tapaus on ollut historiallinen, jos on tähän suuntaan tapahtunut, niin mitä on silloin todella tapahtunut?

Me voisimme ehkä ajatella, että on ollut jonkinlaiset Kaanan häät, vaikka jotkut oppineet sanovat, että Kaana kuuluu Uuden Testamentin maantietoon; todellisuudessa ei ole ollut mitään sellaista. Mutta on ollut pieni kylä nimeltä Kaana, joten meidän ei tarvitse asettua niin oppineelle kannalle. Jos siis on tämmöinen tapahtuma tapahtunut, mitä se on silloin ollut? Jos koetan tätä ihmettä ymmärtää realistisena tapahtumana, en osaa sitä käsittää mitenkään muuten, kuin siten – ja silloin voimme ymmärtää, etteivät toiset evankeliumit siitä puhu – että Jeesus Kristus joutui

mukaan tuommoisiin häihin ja siellä puhui ja opetti jotain: ehkä hän äitinsä kehoituksesta rupesi puhumaan ja puhui heille ehkä avioliitosta ja sen merkityksestä, ehkä hän puhui jotakin semmoisesta, joka silloin oli aivan uutta ja kuulumatonta. Ehkä hän puhui tähän tapaan: todellinen avioliitto on liitto kahden henkiolennon välillä, ruumiiseen puettuina, se on liitto, joka on taivaassa tehty. Se on Jumalan asettama, pyhä ja eroittamaton, se on kahden sielun toisensa löytäminen. Luultavasti Jeesus puhui jotakin mukaansa tempaavaa, että kaikki, jotka olivat viinistä juopuneet, unohtivat viinin, kuuntelivat, nousivat kuin toiseen maailmaan, niin että kun huomattiin, ettei ollut viiniä kaataa maljoihin, niin Jeesuksen äiti tai hovimestari káskee kaatamaan vettä. Kaikki olivat niin unohtuneet kuuntelemaan Jeesuksen ihmeellistä puhetta, että kun he kaiken huonon viinin perästä joivat raikasta vettä maljasta, se tuntui paremmalta kuin viini. Niin oli heidän mielikuvituksensa noussut korkeuksiin, että se näky, minkä Jeesus oli herättänyt heidän sieluissaan, oli silloin samalla muuttanut veden viiniksi; he eivät tienneet, mitä joivat, tunsivat vain, että koko olemassaolo on taivaallista kauneutta.

Minkä Jeesus Kristus antoi, oli siis tuommainen opetus: unohtakaa, että teillä on puutteita, että te ette saa, mitä vaaditte. Te rakennatte vaikeuksia henkiselle elämällemme sillä, että asetatte merkillisiä vaatimuksia. Unohtakaa tämän maailman huolet, älkää peljätkö näitä maallisia asioita, koettakaa elää toisenlaisissa asioissa. Ihminen itse muuttaa tämän maailman paradisiiksi. Kun teillä on lapsen mieli, ettette huolehdi kaikista vähäpätöisistä asioista, silloin elämä muuttuu ihanaksi.

Se oli minun ymmärtääkseni Jeesuksen opetus. Ja minä tahdon heti mainita toisesta kertomuksesta, joka on ymmärrettävä samalla tavalla. Se on tuo tapaus, kun Jeesus evankeliumin mukaan ruokitsi useampia tuhansia ihmisiä. Tietysti joku suuri mestariolento, joka hallitsee luonnonvoimia, voi taittaa leivän niin, että siitä riittää tuhansille, mutta hän tuhlaa jumalallisia voimiaan silloin ja sitä voi ajatella vain siinä tapauksessa, että

joku ihminen on nälkään kuolemaisillaan. Mutta kun ajattelemme, mistä on kysymys tässä evankeliumin kertomuksessa, niin ymmärrämme, etteivät ihmiset olisi nälkään kuolleet, vaikka olisivat siellä muutamia tunteja syömättä olleetkin. Tässä ei ole kysymyksessä mikään hengenhäätä, vaan tuo kertomus tahtoo esittää jotain toista. Jeesus tahtoi opettaa ihmisille jotain. Jeesushan tiesi, että opetuslapsilla oli eväitä mukana, koska hän kysyi, miten paljon heillä oli. Samoin oli noilla viidellätuhannella ihmisellä jotakin mukanaan. Eivät he olleet niin ajattelemattomia olentoja, että jos aamulla varhain läksivät kotoaan, eivät olisi eväitä ottaneet. He tietysti laskivat, miten monta tuntia menee matkaan ja miten kauan voi perillä viipyä, joten sen mukaan varustautuivat. Tämän Jeesus tiesi. Aivan sulkumerkkien välissä sanon, niinkuin Leo Tolstoi, joka mielestäni on antanut tästä ihmetyöstä paraimman selityksen: mistä muuten olisivat nuo 12 koria ilmestyneet avoimelle kentälle, ei suinkaan niitä ollut siellä olemassa ihmisten hauskuudeksi? Tietenkin se todistaa, että ihmisillä oli eväskoreja mukanaan.

Jeesuksen suuri opetus oli siis se: hän sanoi opetuslapsilleen: „tehkää nyt, niinkuin minä teen, ja sanokaa kaikille toisille, että tekevät samoin.“ Sitten hän otti leivän, taittoi ja antoi lähellä oleville, joilla ei itsellään ollut. Nyt kaikki ne, joilla oli eväitä, tekivät samoin ja antoivat toisille, joilla ei ollut. Silloin huomattiin, että oli niin paljon, että kaikki söivät itsensä kylläisiksi ja vielä jäi 12 koria muruja.

Tämähän oli ihme, sillä kaikista suurin ihme on herättää ihmistrakkautta toisen ihmisen sydämessä. Sentähden Jeesuksen teko siinä paikassa oli todellinen ihme, jumalainen, taivaallinen ihme, sillä hän sai kaikkien sydämet helytymään ajattelemaan toisia. Ja aivan samanlainen ihme oli tämä Kaanan ihme. Sen motivi on ollut aivan ihmisystävällinen samalla kun se on ollut tieteellinen ja taiteellinen.

Mutta kun me otamme huomioon, että tämä Johanneksen evankeliumi puhuu asioista korkeamman Minän, mystillisen Kristuksen kannalta, niin meidän täytyy myös ottaa aina huomioon, että vaikka me koetamme ymmärtää näitä asioita historiallisina tapahtumina, niin meidän täytyy muistaa, että tällöinen evankeliumi, kuin Johanneksen, on myös aina ymmärrettävä mystillisenä, symbolisena kertomuksena. Siinä on jotain okkultista sisältöä, mysteriotietoa.

Jos luemme tätä evankeliumia eteenpäin, niin huomaamme, että samassa luvussa, jossa kerrotaan Kaanan häistä, on kertomus siitä, kuinka Jeesus Kristus menee temppeleihin Jerusalemissa ja ajaa ruuskalla sieltä ulos rahanvaihtajat, kaupustelijat y.m. ja sanoo samalla: „tämä on Herran huone, sitä ei saa pitää kauppapaikkana.“ Kun minä luen tuon kertomuksen, silloin minussa aina nousee jotain: onko tuo noin tapahtunut, onko Jeesus tehnyt niin? Tekikö hän niin ruman, väkivaltaisen teon, että ajoi ruuskalla, kuten monet uskovat, ihmiset ulos temppeleistä? Tämä tekee minun eettilliseen tunteeseeni vain pahaa, en tahdo nähdä Jeesus Kristusta semmoisessa työssä. Tämäkin kertomus on siis joko väärin esitetty historiallisesti tai sitten se on aivan symbolistinen. Ja kumma kyllä, juuri siinä kertomuksessa jatketaan: Juutalaiset sanoivat hänelle: „minkä tunnusmerkin sinä näytät meille?“ Jeesus vastasi: „hajoittakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.“ Oli aivan selvää, että juutalaiset ymmärsivät, että Jeesus tarkoitti sitä temppeleä, jonka hän oli puhdistanut, mutta evankeliumissa sanotaan, että hän tarkoitti ruumiinsa temppeleä. Mutta niin ollen Jeesus oli epäloginen; ihmiset olivat siellä kovin hädissään ja Jeesus sanoo: „hajoittakaa tämä temppele“ – ja salaisesti tarkoittaakin hän ruumiinsa temppeleä. Ei semmoinen ole minun mielestäni oikein rehellistä ja suoraa puhetta. Ja sentähden juuri, että tässä heti viitataan tuommoiseen toiseen asiaan, minä epäilen tuota kertomusta.